



Si passeu per Pisa, trobareu prop de la torre inclinada una estàtua que ha anat d'un costat a l'altre. Representa l'italià Leonardo de Pisa (1170?-1250?), el matemàtic occidental més savi de l'Edat Mitjana. Li deien *Pisano*, *Bonacci* o *Fibonacci*. I com que viatjava pel Mediterrani amb el seu pare comerciant i no estava per la feina i només l'atreien els números, l'anomenaven *Bigollo*, és a dir, gandul o tocaboires. Doncs bé, aquest tocaboires va conèixer matemàtics àrabs i ens va aportar les xifres aràbigues, més pràctiques que les romanes. A Fibonacci se'l coneix pel problema dels conills: Un granger té dos conills en un camp. Els conills triguen un mes a fer-se adults. Triguen un altre mes a criar un parell de conills. I cada mes, un parell de conills adults en cria un altre parell. ¿Quants parells de conills té el granger al cap d'un any? Mentre compteu, podeu mirar l'àlbum de John O'Brien, de Filadèlfia, dibuixant del New York Times. Unes làmines capritxoses, inventives i acolorides que, en aquest cas, s'adapten a l'ambientació medieval. L'escriptor i periodista, Joseph D'Agnesse, també del New York Times, imagina la vida de Fibonacci des de la infància. En l'àlbum, a més, es poden buscar algunes de les claus matemàtiques que el *Pisano* va descobrir en l'harmonització dels éssers vius. Com deia Hans Magnus Enzensberger, els nombres són per tot arreu. I fins i tot els pot carregar el dimoni.

